Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

MONICA RAMIREZ

Seducția apei

LIBREX
București, 2017

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Naufragiați

Valurile izbeau carena corăbiei ce scârțâia din toate încheieturile. Deveneau tot mai mari și mai puternice. Simțeam fiecare izbitură în stomac, o senzație familiară ce-mi răspândea unde de teamă și euforie prin tot corpul. În jurul meu, pasagerii îmbrăcați cu haine jilave zăceau chirciți și gemeau. Știam cât de mizerabil se simțeau, în ciuda faptului că beneficiau de mai mult loc decât ar fi fost normal pe o corabie de mărime medie. Săracii. *Mal de mer.* Din fericire, eu nu eram bântuită de această maladie. Doar eram fiică de marinar; marea îmi fusese cântec de leagăn, porturile casa mea.

Tocmai îmi petrecusem ultimii patru ani la Paris, orașul luminilor și al *l'amour*. Dar nu și pentru mine. Pentru mine, Parisul nu era decât locul unde-mi împlinisem visul de-a deveni un doctor adevărat, oferind pacienților mei tratamente corecte care să nu facă mai mult rău decât bine. Și la urma urmelor, ce era atât de neobișnuit în asta? Doar ne aflam în anul 1862. Aproape pășeam în secolul douăzeci! Dar ca întotdeauna, eu eram cu un pas înainte. Lumea în care trăiam nu se obișnuise încă cu mine ori cu colegele mele. Eroinele mele erau doctori ca Elizabeth și Emily Blackwell, Marie Zakrzewska, sau prietena mea, Margaret Bres. Iar eu îmi ocupasem locul printre ele.

O făcusem. În sfârșit, o făcusem. Trăisem cu pâine uscată și curmale. Studiasem la lămpi cu ulei până când mi se încețoșaseră ochii de la fum, oboseală

și semi-întuneric. Navigasem cu abilitate printre comentarii răutăcioase despre femei denaturate, și remarci tendențioase la adresa fustelor mele cu despicătură. Dar până la urmă reușisem. Diploma mea nou-nouță de la *L'Ecole de Medicin, și stetoscopul* Laënnec fuseseră împachetate cu grijă în valiza mea veche și jerpelită. Îmi luasem *au revoir* de la Paris și navigam către vest, chiar dacă eram nerăbdătoare sau nu să ajung la destinația finală.

M-am privit în oglinda mică și murdară, încercând fără succes să-mi aranjez puțin părul ciufulit. Eram foarte obosită, cearcănele negre extinzându-se până la pomeții obrajilor. Toată lumea îmi spunea că sunt prea frumușică pentru un doctor, că eram menită să devin o *lady* cu părul meu bălai, ochii albaștri și pielea albă precum porțelanul chinezesc. Mătușa mea, Catherine, obișnuia să mă catalogheze drept o cominație deranjantă între frumusețea clasică a mamei mele, plus încăpățânarea și spiritul aventuros al tatălui meu. Ridica din umeri cu un aer învins și spunea tuturor că până la urmă tot aveam să fac ce naiba voiam eu să fac, chiar dacă mă omoram pe parcurs. Și avea dreptate.

Am pășit către scară, tivul murdar al fustei lungi fâșâind la fiecare pas și câteodată agățându-se de podeaua denivelată. Am privit-o pe doamna Lefevre peste umăr. Arăta destul de rău. Era gravidă în luna a șaptea și, cu voia lui Dumnezeu, aveam să acostăm înainte de începerea travaliului. Între timp, avea nevoie de mai multă apă. Poate dacă i-o picuram printre buze cu ajutorul unei cârpe... Dar nu, după

Libris.ro

atât de mult timp pe mare, nu mai exista nicio cârpă curată pe corabie. Microbi și apoi febra purulentă. Deshidratare, infecție. Foarte riscant în timpul unei călătorii atât de lungi în jurul Capului Horn... *Nu, n-o să se întâmple așa ceva!* M-am oprit și-am inspirat adânc. *Totul va fi bine.*

Am urcat scara de lemn și-am întins mâna deasupra capului să deschid trapa aflată pe tavanul cabinei. Aerul rece m-a izbit în față. Venea ploaia. Aproape o puteam gusta pe buze. O furtună. Mi-am ridicat bărbia, șuvițe de păr fluturându-mi pe lângă față precum un drapel zdrențuit. *Da, o furtună zdravănă.* În comparație cu întunericul predominant din pântecele corăbiei, lumea din afară părea aproape plată, opresiv de albă și luminoasă. Mult prea luminoasă. Am mai urcat câteva trepte, privind în jurul meu cu ochii mijiți.

Norii întunecați înghițiseră soarele, dar pe ici pe colo, asfințitul conturase formele lor amenințătoare în auriu. Cerul căpătase culoarea sângelui proaspăt. Nu mai văzusem nuanța aceea de ani de zile. Din cauza emoției, pulsul începu să-mi zvâcnească în urechi.

Mă pregăteam să pășesc pe punte, când am auzit bocănit de cizme în spatele meu. Am întors capul, apoi mi-am ridicat ușor privirea. Cizme Wellington bine lustruite, cu manșete întoarse. Picioare musculoase, lungi, pantaloni din piele de căprioară, o redingotă neagră de lână ai cărei umeri nu necesitaseră umplerea cu vată. În mod clar, posesorul nu era un fătălău. Aveam în fața ochilor un trup de atlet – desigur, vorbind din punct de vedere strict medical – îmbrăcat

Libris.ro

în haine de gentleman. Și deasupra acelor haine bine croite se afla o bărbie bine sculptată, niște buze pline ce nu schițau nici măcar o umbră de zâmbet și ochi verzi și reci ca gheața în care se oglindeau păcate și tristeți misterioase, indiferența unui iad înghețat, plus ceva ce simțeam, dar nu puteam defini. Percepția aceea m-a atins undeva adânc, mi-a tăiat răsuflarea. Am tremurat pe dinăuntru ca și cum aș fi căzut cu capul înainte în Curentul Aleutian. Dintr-o dată, vântul înghețat părea fierbinte în comparație cu ochii aceia reci, care mă studiau cu atenție, aproape insolit, ca apoi să privească prin mine. Ne-am privit unul pe celălalt un timp îndelungat.

–Femeile sub punte, mi-a vorbit într-un târziu pe un ton poruncitor, dar calm, vocea lui puternică dominând cumva șuieratul puternic al vântului.

Nu-i puteam plasa accentul. Francez? Spaniol? European, de asta eram sigură. I-am cercetat chipul pentru a găsi un indiciu: linii fine în jurul ochilor, păr castaniu cu șuvițe arămii, în mod clar decolorate din pricina soarelui. Deci un bărbat obișnuit cu vicisitudinile naturii. Dar cine era? Îmi părea cunoscut cumva, trăsăturile lui ascunzându-se într-un colț îndepărtat al memoriei mele. Dar n-am mai avut timp să mai speculez pe tema aceasta, pentru că și-a repetat ordinul.

–Numai femeile, nu și bărbații?

Am pășit pe punte cu mâinile pe șolduri, adoptând în mod instinctiv o poziție în care-mi puteam păstra echilibrul. Ochii i s-au mărit o idee la vederea fustei mele despicate. *Ce s-a întâmplat? Te deranjează*

Libris.ro

vederea unei glezne feminine? În mod ciudat, mă simțeam dezamăgită. Bărbații. Toți erau la fel.

–Nu, mi-a răspuns laconic, de data asta pe un ton jos. Unul final și bine definit precum o incizie chirurgicală.

Mi-a întors spatele, deja îndepărtându-se. În mod clar, fusesem catalogată. Nu mai puteam admite așa ceva. Devenea de-a dreptul iritant, amintindu-mi toate cursurile unde nu fusesem admisă pentru faptul că nu purtam pantaloni, amintindu-mi de câte ori fusesem nevoită să mă deghizez în bărbat numai pentru a putea învăța. Chiar și în biblioteci, pentru numele lui Dumnezeu! Eram femeie, nu o paria. *Haide, fii fată cuminte,* aproape că-l auzeam gândind, chiar dacă nu mi-o spunea cu voce tare, făcându-mă să mă înfurii atât de tare încât îmi venea să vomit.

–Și tu? Văd că tu poți sta aici pe punte! i-am strigat pe un ton înciudat, apropiindu-mă de el. Dacă tu poți, atunci pot și eu. Ne apropiem de Capul Horn. Vreau să-l văd. A trecut mult timp de când l-am văzut ultima oară.

S-a oprit și s-a întors spre mine, privindu-mă cu un aer mirat pe sub sprâncene. De ce mă aflam încă acolo, nesocotindu-i ordinele? Arătă cu degetul către trapă.

–Acum.

Mi-am strâns haina în jurul meu și m-am îndreptat în direcție opusă, trecând chiar pe lângă el. M-am străduit să par sigură pe mine, în ciuda balansului tot mai accentuat al punții, mulțumindu-i cerului că încă îmi mai păstrasem îndemânarea pe o

corabie în furtună. M-am oprit la prova, sprijinindu-mi mâinile pe balustradă. În zare, ceva mai departe de linia întunecată a norilor, se putea vedea o limbă de pământ.

–Patagonia, spuse bărbatul din spatele meu.

Știam asta, n-aveam nevoie să mi-o spună el. Un val de iritare mi-a străbătut tot corpul, inima a început să-mi bată mai tare. *Probabil din cauza emoției.* Călătoria, revederea Patagoniei. Ultima oară când fusesem aici împreună cu fratele meu geamăn, Claude, aveam numai zece ani. Pământuri aride cât vedeai cu ochii, stâncile ce păreau că se prăvălesc în mare și Dolores, prima femeie care reușise să-l facă pe tata să zâmbească după moartea mamei. Oare Dolores mai era aici? În minte îmi răsări imaginea ei pe acea felie de pământ, cu ochii pierduți în zare. Un oraș aproape sălbatic. Cum se numea oare? Mi-am mușcat buzele, încercând să-mi amintesc. Amintirile îmi defilau prin fața ochilor cu viteza fulgerului. Doctorul Calhoun cu zâmbetul lui calin, mentorul și prietenul meu. *Ceva cu Ti... îmi aduc eu aminte.* Ah, și Maiorul Moore cu ochii lui verzi ca de șarpe și zâmbetul rece ca o lovitură de cuțit. Mie și lui Claude ne era foarte frică de el. Niciodată n-am înțeles de ce era prieten așa de bun cu tata. Petreceau foarte mult timp împreună, bând și discutând în surdină, așa cum fac adulții când nu vor să audă copiii despre ce vorbesc. Nici Dolores nu-l plăcea. O vedeam clar din felul în care trântea mereu sticla pe masă înainte de a-i lăsa singuri. *Ceva cu Ti...* Dintr-o dată, mi-am amintit.

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

–Tierra del Fuego, am spus cu voce tare, râzând, mulțumită că-mi amintisem.

–Un accent excelent. *Habla Español, señorita?*

–*Si. Un poco.*

Pierdută în amintirile mele, aproape că uitasem de bărbatul care acum mi se alăturase la balustradă. Încă mai era aici? Îmi doream să plece. Mă deranja cu prezența lui ca o iritație de piele morbidă. Poate dispărea dacă-l ignoram. Ce bine ar fi fost dacă l-aș fi putut trata ca pe o iritație, cu vreo cremă ori un unguent din plante.

Am băgat mâna în buzunarul fustei după cealaltă soluție: talismanul meu, o scrisoare pătată pe care-o primisem de la Claude. O citisem de cel puțin o sută de ori. O invitație, spunea fratele meu. O invitație să mă întorc acasă, unde oportunitățile răsăreau precum ciupercile după ploaie; tot ce trebuia să faci era să fii suficient de rapid și de inteligent încât să întinzi mâna să le culegi. Ei bine, Claude era foarte rapid. Dar inteligent? Poate chiar prea inteligent pentru propriul lui bine. Și pentru al meu. El fusese cel care îmi trimisese biletul pentru călătoria înapoi la Los Angeles la bordul corabiei *The Silhouette*, dar acum totul părea diferit, de parcă aș fi călătorit spre o altă destinație. Părea o călătorie către dezastru. O puteam simți la fel de bine precum simțeam furtuna ce fierbea în jurul nostru și cum simțeam prezența dominantă a bărbatului de lângă mine.

–Ne așteaptă ape foarte învolburate. *Señorita*, vă rog. Un ordin, nicidecum o rugăminte.

Libris.ro Respect

Mâna lui se încleștă pe cotul meu, trăgându-mă de la balustradă. La naiba, avea să strice totul, iar eu aveam să pied momentul pe care-l așteptasem atât de mult! Am încercat să mă zmucesc din mâna lui, dar era mult mai puternic decât mă așteptasem. O reală surpriză, având în vedere hainele lui de gentleman. Dar știam și eu câteva trucuri. M-am tras înapoi cu toată greutatea corpului, înfigându-mă în călcâie, reușind să-i încetinesc înaintarea către trapă. Rezultate erau destul de slabe, dar nu puteam face mai mult fără să-l rănesc. Până la urmă, depusesem un jurământ să nu fac rău nimănui. Nu cu bună știință, oricum. Dar pentru prima oară în viața mea, eram foarte tentată să-mi încalc promisiunea.

-Nu! Aproape am ajuns! Vezi? am gesticulat nervoasă către limba de pământ, nepăsându-mi dacă-i trăgeam una în bărbie din greșeală. Acolo, unde se învolburează apa. E Capul Horn. Magellan l-a descoperit.

M-am împiedicat și m-am izbit de el, simțind o satisfacție minusculă când l-am auzit gemând surd.

-Nu. Cabrillo a fost primul, murmură el mai mult pentru sine.

În timp ce corabia naviga în jurul continentului, am rămas împreună, micul nostru război deja uitat, privind cum Atlanticul se contopea cu Pacificul. Apele învolburate ale celor două oceane se războiau dezlănțuite, amestecându-se în valuri uriașe ce înaintau mugind precum o armată de elefanți gri. Spuma albă zbura prin aer sfârâind, transformându-se în picături grele de ploaie. Vântul puternic îmi

smucea haina, înfășurând-o în jurul bărbatului de lângă mine. Rămăsese nemișcat, încă ținându-mă de cot. Atingerea era fermă, puternică, dar în mod ciudat aproape protectivă.

–Nu mi-e frică, i-am mărturisit.

–Nu, nici nu credeam că-ți este, *señorita*. Cu toate că ar trebui să-ți fie. Curajul nu e același lucru cu a nu-ți fi frică. Mă privi cu atenție. Ești foarte tânără.

–Sunt suficient de matură, l-am contrat, simțindu-mă insultată.

Nu mi-a răspuns, doar m-a privit cu o umbră de zâmbet în ochi. Vântul se strecura printre noi, învăluindu-ne, izbindu-se cu putere în pânzele corabiei de deasupra capetelor noastre.

–Poate, spuse în cele din urmă.

–Nu poate. În mod sigur. Am douăzeci și doi de ani.

Buzele lui tresăriră de parcă se abținea să nu zâmbească. Oare mă găsea atât de amuzantă? Îi era milă de mine? Nu-mi dădeam seama și asta mă deranja chiar mai mult decât îmi doream s-o admit în sinea mea.

–Antică, îmi dădu dreptate pe un ton solemn. Deschise gura să mai spună ceva, dar un trosnet teribil îl întrerupse, apoi se auzi fâlfâitul unei pânze scăpate de sub control.

Puntea se înclină văzând cu ochii. Bărbatul misterios o traversase deja și se cățăra cu ușurință pe frânghii, sigur pe el, de parcă vântul nici nu s-ar fi luptat din răsputeri să-l smulgă de acolo ca pe un parazit iritant. Reuși să prindă frânghia care se rupsese,

o întinse, apoi privi în jos. Unul dintre marinari alerga către noi, dar era prea departe. Mi-am ridicat mâinile, strigându-i:

-Arunc-o la mine! Repede, nu mai avem timp!

Corabia se înclina vertiginos pe partea dreaptă, gemând din toate încheieturile cu fiecare secundă terifiantă. Lemnul era testat aprig, trosnind și mugind, frânghiile se întindeau la maxim, totul pe punctul de-a plesni în două. Valurile deja treceau de balustradă, inundând puntea cu furia unui râu vijelios. În curând aveam să ne răsturnăm. Mult prea curând. Am alunecat și m-am dezechilibrat, dar mi-am îndoit genunchii și-am întins mâinile în lateral, regăsindu-mi echilibrul.

-Haide odată!

A mai ezitat preț de o secundă, apoi mi-a aruncat frânghia. Am prins-o și-am început să trag cu toată puterea mea, ignorând senzația arsurii din palmele deja pline de sânge. Am scrâșnit din dinți și-am tras mai tare. Era ca și cum aș fi încercat să îmblânzesc un armăsar sălbatic, care lupta cu toată forța împotriva mea. Puteam simți furtuna; era vie, chiar acolo în mâinile mele. Brațele începură să mă doară. Oare pierdeam teren? Apoi m-am pomenit dintr-o dată cu străinul lângă mine. Împreună cu el și cu marinarul care într-un final ajunse și el, am ridicat dureros de încet pânza la locul ei. Eu am legat frânghia, în timp ce ei o țineau întinsă. Când mi-am îndreptat spatele, am simțit crampe în brațe și ploaia dezlănțuită curgându-mi pe față. Furtuna ne înghițise cu totul. L-am privit pe străin în timp ce-mi verifica nodurile,